

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 104/2014-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Škultétym, Advokátska kancelária, Radlinského 578/11, Bánovce nad Bebravou, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/1 Pz 689/13-7 zo 7. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2014 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/1 Pz 689/13-7 zo 7. novembra 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „*dňa 21. mája 2001 som na okresnom súde podal žalobu vo veci náhrady škody. Okresný súd Bánovce nad Bebravou potom rozsudkom z 9. februára 2011, č. k. 4 C/6/2008 uložil povinnosť žalovanému 2/ súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Horváthovi... zaplatiť sumu 597,90 eura s príslušným úrokom z omeškania... a vo zvyšku žalobu zamietol.*“

Sťažovateľ nespokojný s uvedeným rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou podal proti nemu odvolanie, keďže nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, čo sa týka právneho posúdenia časti jeho nároku, ktorého odrazom bol zamietavý výrok.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že rozsudok napadnutý odvolaním potvrdil i odvolací súd (Krajský súd v Trenčíne, pozn.) rozsudkom sp. zn. 4 Co 84/2011 z 20. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti analyzuje skutkové a právne posúdenie jeho nároku a konfrontuje ho s rozhodnutiami všeobecných súdov, pričom dochádza k záveru, že vo veci konajúce súdy nesprávne právne posúdili jeho vec, preto bol nútený obrátiť sa na generálnu prokuratúru s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra oznámením č. k. VI/1 Pz 689/13-7 zo 7. novembra 2013 (ďalej len „oznámenie“) jeho podnet odložila, keďže sa nestotožnila s navrhovaným právnym posúdením sťažovateľa.

Sťažovateľ sa domnieva že postupom generálnej prokuratúry a jej oznámením došlo k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keď podľa názoru sťažovateľa boli splnené všetky podmienky na podanie mimoriadneho dovolania, no napriek uvedenému generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie nepodal.

Na základe uvedeného sťažovateľ v závere svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo P. J. na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, aby jeho vec bola prerokovaná Najvyšším súdom Slovenskej republiky (§ 243e O. s. p.), generálnym prokurátorom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Pz 689/13-7 bolo porušené.

2. P. J. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 7537 eur (slovom sedemtisícpäťstotridsaťsedem eur), ktoré je Generálna prokuratúra povinná vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. P. J. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť na účet jeho advokáta Mgr. Rastislava Škultétyho do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade považoval za potrebné poukázať na to, že sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti síce poukazoval aj na namietané porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), avšak do konečného návrhu – petitu označené právo podľa dohovoru nezahrnul. Vzhľadom na uvedené ústavný súd namietané porušenie označeného práva podľa dohovoru považoval iba za súčasť právnej argumentácie sťažovateľa.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a oznámením generálnej prokuratúry, ktorým odložila podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu pre nezistenie dôvodov na jeho podanie, pričom náležite vysvetlila dôvody takéhoto postupu.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy.

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým

orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovie (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, I. ÚS 7/04, II. ÚS 407/06, III. ÚS 146/2010).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľovi právo (právny nárok) na vyhovenie jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora, nevyužitím tohto oprávnenia generálneho prokurátora nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014